

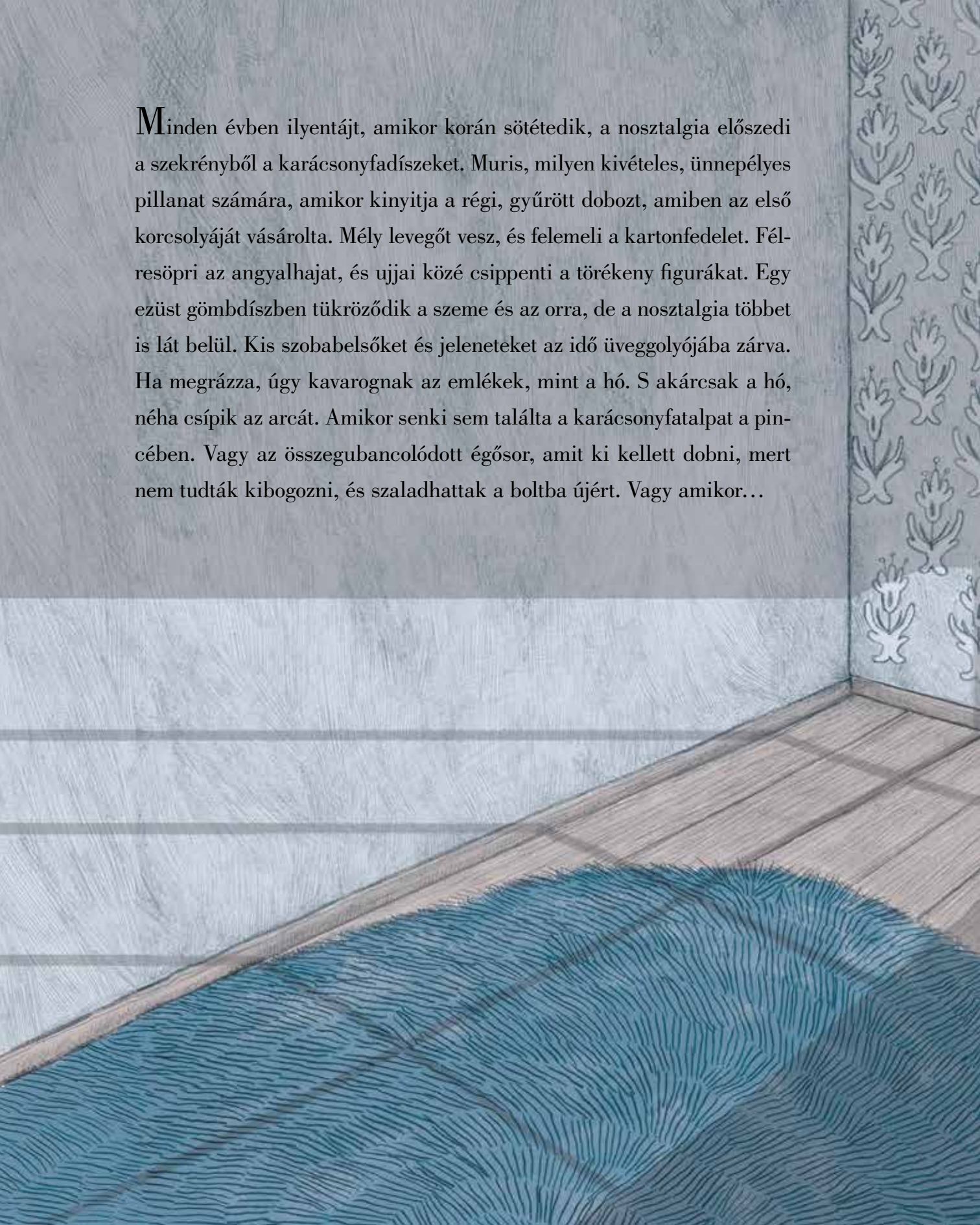
Tina Oziwicz

A türelem lekvárt főz

Aleksandra Zając rajzaival

Minden évben ilyentájt, amikor korán sötétedik, a nosztalgia előszedi a szekrényből a karácsonyfadíszeket. Muris, milyen kivételes, ünnepélyes pillanat számára, amikor kinyitja a régi, gyűrött dobozt, amiben az első korcsolyáját vásárolta. Mély levegőt vesz, és felemeli a kartonfedelelet. Fél-resöpri az angyalhajat, és ujjai közé csippenti a törékeny figurákat. Egy ezüst gömbdíszben tükröződik a szeme és az orra, de a nosztalgia többet is lát belül. Kis szobabelsőket és jeleneteket az idő üveggolyójába zárva. Ha megrázza, úgy kavarnak az emlékek, mint a hó. S akárcsak a hó, néha csípi az arcát. Amikor senki sem találta a karácsonyfatalpat a pincében. Vagy az összegubancolódott égősor, amit ki kellett dobni, mert nem tudták kibogozni, és szaladhattak a boltba újért. Vagy amikor...

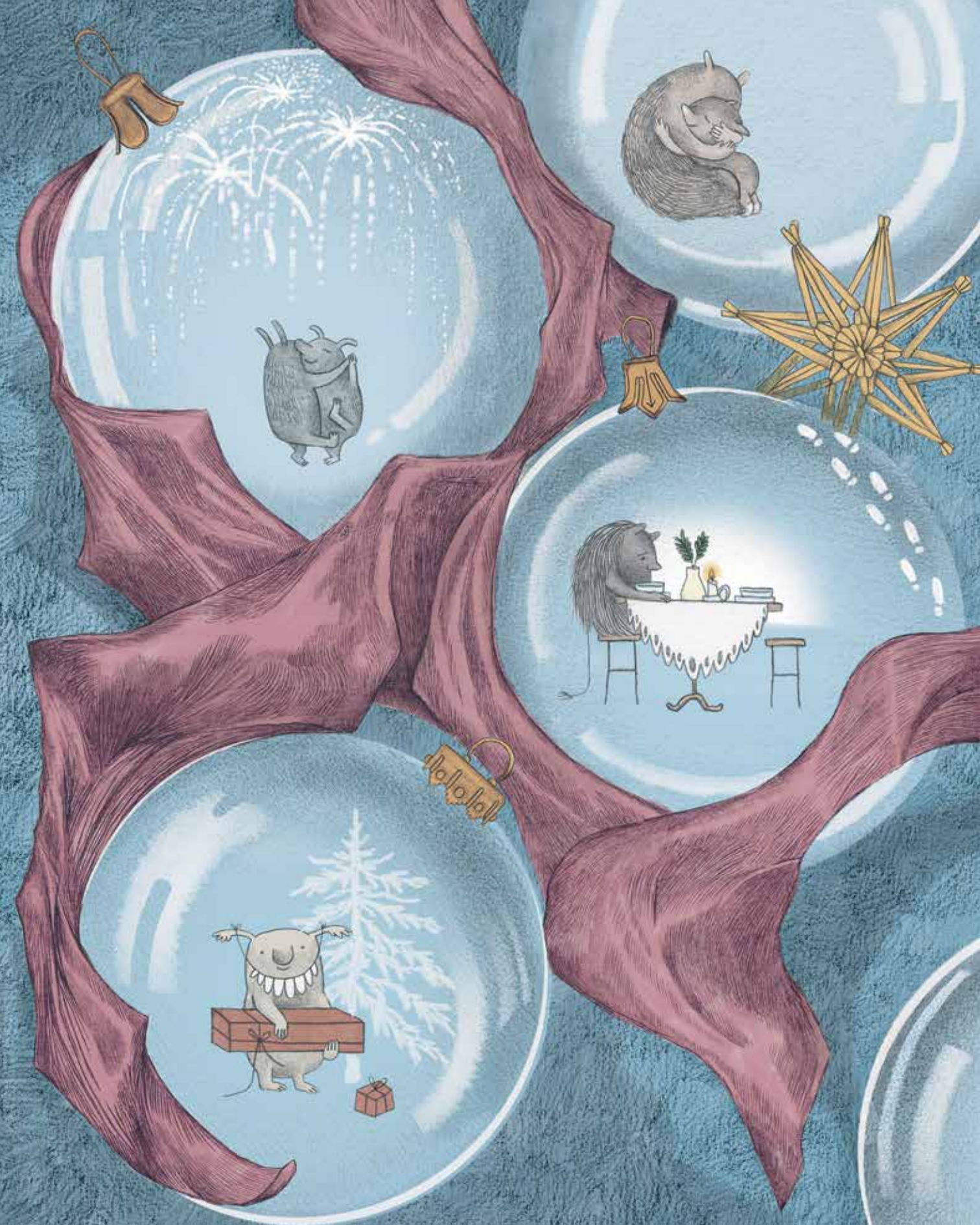

A régi decemberek, amelyek egész évben csendesen aludtak a dobozban, egyszerre visszatérnek, egyik a másik után. Vizes cipőben és vastag, havas kabátban belépnek a szobába, halászlé, töltött káposzta, mákos beigli illatát hozva magukkal, és a frissítő, édes mandarin aromáját. Zsivajt, evőeszközök csörgését. Meg az álmok mindennél erősebb ízét: bárcsak jól sikerülne a karácsony, szép lenne, mint a mesében... A valóra vált álmokét, és azokét, amelyek apró darabokra törtek, mint egy szétpukkant gömbdís.

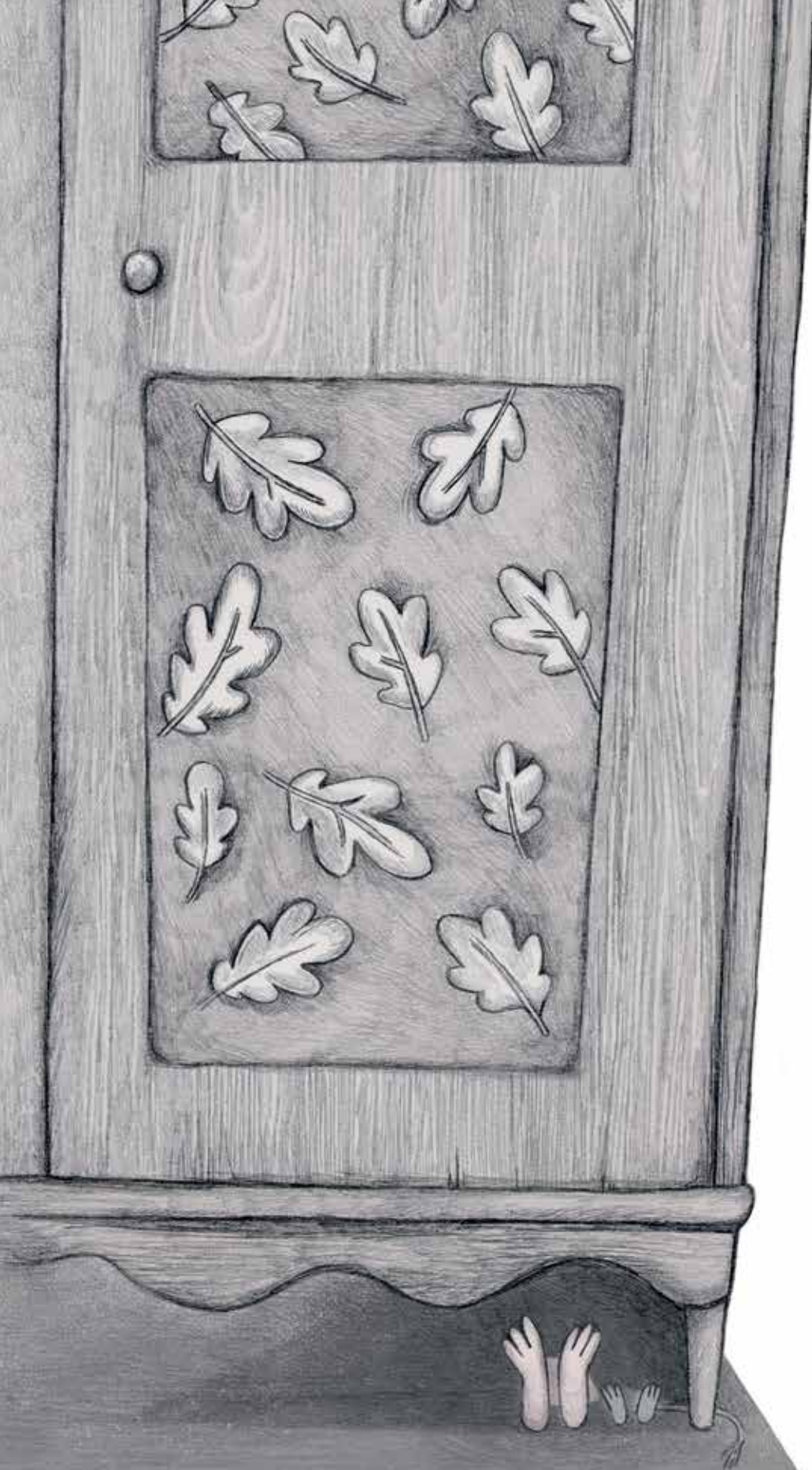
De ha ilyen szomorú érzések kavarnak benne, miért érez mégis melegséget a szívében, és miért vágyódik vissza? Miért szeretne visszamenni az időben, és egy pillanatra még egyszer belépni ezekbe a törékeny, miniatűr világokba?

Talán azért, hogy lábujjhegyen odaosonjon kicsi önmagához, aki a széken izeg-mozog, a fülébe súgjon pár szót, és a kezébe adja, amiről annak idején álmodozott. Bárcsak megtehetné!

A nosztalgia már rég beletörődött, hogy nem tudja megfogalmazni, mi árad a kis kartondobozból, nem tudja megmagyarázni, miért nyitja ki mindig olyan habozva, várakozva, megilletődve. Talán ezért is érzi magát legjobban a szomorúság, a gyengédség, a hála és az elvágódás társaságában. Velük szavak nélkül is megértik egymást.

A szorongás a kíváncsisággal barátkozik, mert egyedül a kíváncsiság kukkant be időnként a szekrény alá. Különösen a rejtélyes, zárt dobozokba, amikben motoszkál valami. Mi lehet élvezetesebb, mint belekukkantani egy ilyen titkos dobozba, hogy megnézzük, mi van benne? Ha meg nem tudjuk kinyitni, akkor később visszajönni és ellenőrizni, hogy ott van-e még mindig a szekrény alatt? Amikor a szorongás egy nap kikémlelt a doboz fedele alól, így nézett farkaszemet a kíváncsisággal.

Hamar kiderült: sok közös van bennük, pedig annyira különböznek egymástól. Perceknek érezték a szekrény alatt együtt töltött órákat. Senki sem figyel olyan lelkesen, mint a kíváncsiság. A szorongással pedig, meg kell hagyni, lehetetlen unatkozni. Azok a történetek!